

mere maa den have sin Opmærksomhed henvendt paa den sikkest mulige Anbringelse af sine Midler. Det er dette Grundstandpunkt, hvorom Udvalget i det væsentlige er enigt. Et enkelt æret Medlem for Københavns Ake Valgkreds (Scharling) har taget et delvist Forbehold paa dette Punkt, idet han, som udtrykt i det af ham stillede Endringsforslag, har ment, at man for visse Sparekassers Vedkommende kunde binde dem med Hensyn til Anbringelse af deres Midler, nemlig for dem, der ikke have en vis Garantikapital eller et vist Antal af Garanter. Jeg tror imidlertid, at det, som det ærede Medlem skulde opnaa ved dette Endringsforslag, ikke vil være stort. Det stiller sig nu vistnok saa, at enten ere de Forbringere, som det ærede Medlem opstiller om Anbringelsen af Sparekassensmidler, rigtige, saadanne, at de fornødtigvis maa kræves af en ordentlig Sparekassesebestyrelse, og i saa Tilfælde bør de være almindelige og gjælde for alle Sparekasser, eller ogsaa er det ikke Tilfældet, der er ingen saadan Nødvendighed forbundet dermed, men saa ser jeg ikke, hvorfor de mere skulde anvendes paa disse Sparekasser, og hvorledes det, at Sparekassen har en Reservecapital paa 5,000 Kr. eller 10 personlige Garanter, skulde kunne fritage Sparekassen for Noget, der ellers maatte siges at være rimeligt og fornødtigt. I Virkeligheden vil det ærede Medlems Forslag her ikke have anden praktisk Virkning, og jeg tror heller ikke tilføjte noget Andet, end at tvinge Sparekasserne saavidt mulig til alle at have enten disse 5,000 Kr. eller 10 Garanter. Men jeg tror ikke, at dette Formaal er et saa nyttigt Formaal, at det i Virkeligheden var værd at gjøre saamegen Uleilighed for at opnaa det; de 5,000 Kr. er ikke nogen stor Sikkerhed for Sparekasserne, og de 10 Garanter ere det endnu mindre, og navnlig naar der ikke gjøres nogen anden Bemærkning, end der her er gjort, saaledes at det stilles hen som 10 Garanter, altsaa uden nogen Betingelse i Henseende til Bedrøvelighed og Sligt, thi saa ere de 10 Garanter det Samme som Ingenting. — Naar jeg derefter gaar over til den Del af Lovforslagets Omraade, hvor Udvalget har fulgt Regjeringsforslaget, nemlig Alt, hvad der vedrører Sparekassernes Kontrol, Regnskab, Revision, Decision osv., saa vil jeg udtrykkelig strax gjøre den Bemærkning, at det vilde være en kapital Misforstaaelse, hvis man vilde opfatte disse Bestemmelser om Sparekasser som hændelige Bestemmelser, hvis man vilde opfatte det som en Maaade, hvorigen-nem man søgte at komme Sparekasserne tilhjulps. Tvertimod, det Mødtsatte er aabenbart naturligvis Meningen, og det vil tvertimod faae den Virkning, at det vil være en Støtte for Sparekasseseinstitutionen i det Hele taget som Institution betragtet, at den er undergivet effektive, virkningsfulde Bestemmelser i Henseende til Alt, hvad der hos Befolkningen kan vække Tillid til Sparekasserne. Men jo sikkrere og paalideligere Regn-

skabet er, jo omhyggeligere Revision, Decision, Offentliggjørelse osv. er, jo større Udbytte har Sparekassen til at bevare den Tillid i Befolkningen, den nu har, og som det er særdeles ønskeligt, at den ikke mister. Paa disse Punkter har Udvalget noget nærmere udviklet Regjeringsforslaget. Vi have troet, at det baade for Overfigten og navnlig for Forstaaelsen vilde være rigtigt at udforme de enkelte Bestemmelser noget mere i Detaillen. Der bliver saaledes en Paragraf for Regnskabet, en for Revision, en for Decision, en for Offentliggjørelse og en for Konkurs. Jeg tror, at denne Form vil lette dem Brugen af Loven, for hvilke den er bestemt. — Med Hensyn til de enkelte Punkter har jeg ikke Anledning til at dvæle udførligt, forsaavidt Udvalget er enigt om disse Punkter, — jeg skal kun med Hensyn til § 4 bemærke, at Udvalget ikke her i dette Forslag har troet det rigtigt at følge Regjeringsforslaget i at fastsætte nogen almindelig Frist, inden hvilken Sparekasserne skulde afslutte deres Regnskab. Smidtidigt skal det ingenlunde beskrives, at saadan fælles Afslutningsdag i mange Henseender vil kunne have en ikke ringe Betydning, dels vil det i og for sig være nyttigt og naturligt, at alle Sparekasser afslutte deres Regnskab paa samme Dag. (Såd: Det kunne de gjøre af sig selv). Ja, de kunne naturligvis gjøre det, men det er ikke paabudt i Loven; og naar det ikke er det, saa er der ikke megen Udbytte til, at alle 400 Sparekasser skulde gaa til at vælge samme Dag. Man maa snarere formode, de vilde beholde den Afslutningsdag, de nu have, men jeg siger, at alle Lidt kunde tale for at have en fælles Afslutningsdag. Med Hensyn til Regnskabets Afværelse er f. Ex. Børdiansættelsen og Sligt gjort afhængig af Børsnoteringen en bestemt Dag; det vilde i og for sig være ønskeligt, om det var en Norm, som kom til at gjælde for alle Sparekasser, saaledes at alle Sparekassers Børdiansættelse var givet efter samme Norm. Det vilde ogsaa med Hensyn til Sparekasseseinspektørens Hverv være en Lettelse for ham, om han paa en bestemt Tid havde alle Regnskaber liggende for sig, saaledes at han til en vis Tid kunde behandle dette og havde en anden Tid til at foretage de Reiser, der ere nødvendige, og Sligt. Der har heller ikke i Udvalget været nogen stærk afgjørende Modstand mod dette. Det, som man derimod i Udvalget ikke har ment at burde gaa ind paa, er Forslaget om at sætte denne Afslutningsdag til den sidste December. Man har ment, at man derved vilde komme Terminen sa nær, at denne Afslutning i Virkeligheden kun vilde blive en fingeret Afslutning, og at der efter denne formelle Afslutning alligevel vilde finde en hel Række af Opgjørelser Sted, som ikke endnu vare blevne afsluttede den 31te December paa Grund af Terminens Nærhed. Dette er altsaa Hovedindvendingen fra Udvalgets Side mod at sætte